

Forslag

til

Lov om tandlæger.

Fremsat den 28. januar 1976 af *indenrigsministeren*.

Kapitel 1.

Autorisation.

§ 1. Ret til at udøve virksomhed som tandlæge og betegne sig som tandlæge har kun den, der har modtaget autorisation eller iøvrigt har adgang til at udøve tandlægevirksomhed i henhold til §§ 2 og 3.

§ 2. Den, der har bestået dansk eksamen for tandlæger, har ret til autorisation som tandlæge. Denne meddeles af sundhedsstyrelsen.

Stk. 2. Autorisation kan dog ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af tandlægevirksomhed enten på grund af udvist grov uduelighed eller på grund af legemlige eller sjælelige mangler. Autorisation kan endvidere nægtes under de i borgerlig straffelov § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Regler for uddannelse af tandlæger fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med indenrigsministeren.

§ 3. Indenrigsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af virksomhed her i landet som tandlæge, som er nødvendige til gennemførelse af overenskomster om fælles nordisk arbejdsmarked for tandlæger og direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan meddele autorisation som tandlæge til personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan ligestilles med den i § 2 nævnte uddannelse. I autorisationen kan fastsættes

begrænsninger i den pågældendes udøvelse af virksomhed som tandlæge. Autorisationen kan tidsbegrænses.

§ 4. En læge må ikke praktisere som eller betegne sig som tandlæge, medmindre han opfylder betingelserne i § 1.

§ 5. Indenrigsministeren kan efter forhandling med sundhedsstyrelsen, Dansk Tandlægeforening og tandlægehøjskolerne fastsætte regler om tandlægers adgang til at betegne sig som specialtandlæger.

§ 6. Autorisation som tandlæge kan frtages — og generhverves — efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Stk. 2. En tandlæge kan over for sundhedsstyrelsen fraskrive sig sin autorisation som tandlæge for tid eller indtil videre. Denne generhverves, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt — også inden for en fastsat tidsfrist — generhverves efter ansøgning til sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til indenrigsministeren. Afslår indenrigsministeren klagen, kan klageren forlange afgørelsen indbragt for domstolene, såfremt der er forløbet mindst et år efter, at den pågældende har fraskrevet sig autorisationen, eller efter at generhvervelse senest er nægtet ham ved dom. Indenrigsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Indenrigsmin. 1. s. kt. j. nr. 1975/540/17-15.

Stk. 4. Begæring efter stk. 3 om domstolsprøvelse skal fremsættes over for indenrigsministeren inden 3 uger efter, at indenrigsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Indenrigsministeren anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

§ 7. Er autorisation som tandlæge her i landet givet på grundlag af autorisation i et andet land, kan sundhedsstyrelsen fratage vedkommende autorisationen, dersom autorisationen i vedkommende andet land bliver frataget ham eller på anden måde taber sin gyldighed.

§ 8. Reglerne om retten til at ordinere euforiserende stoffer i lov om udøvelse af lægegerning finder tilsvarende anvendelse med hensyn til tandlægers ret til at ordinere euforiserende stoffer.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen er berettiget til at udsende meddelelse til tandlæger om personer, der efter de for sundhedsstyrelsen foreliggende oplysninger må antages at misbruge euforiserende stoffer.

§ 9. Sundhedsstyrelsen giver offentlig meddelelse om autorisationer og tilladelser samt fratagelser og fraskrivelser i medfør af §§ 2, 3, 5, 6 og 7. Meddelelse om bortfald og generhvervelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer gives til landets apotekere og embedslægeinstitutioner.

Kapitel 2.

Rettigheder og pligter.

§ 10. Tandlægevirkosomhed omfatter forebyggelse af instrumentel og medikamentel art, diagnostik og behandling af anomalier, læsioner og sygdomme i tænder, mund og kæber.

Stk. 2. Indenrigsministeren kan fastsætte nærmere regler om afgrænsningen af tandlægenes virksomhedsområde over for lægernes, herunder regler om, at enkelte dele af den i stk. 1 nævnte virksomhed kun må udføres af læger.

Stk. 3. Indenrigsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at dele af den i stk. 1 nævnte virksomhed kun må udføres af tandlæger, der har gennemgået en supplerende uddannelse.

Stk. 4. Sundhedsstyrelsen fastsætter regler om ordination og anvendelse af lægemidler som led i udøvelsen af tandlægevirkosomhed.

§ 11. Tandlæger kan uddanne laboratorietechnikere.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter regler om, i hvilket omfang tandlæger må anvende medhjælpere til instrumentel behandling af patienter. Behandlingen skal udføres efter tandlægens instruktion og under dens tilsyn.

Stk. 3. Regler for uddannelse af medhjælpere til instrumentel behandling fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med indenrigsministeren.

Stk. 4. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at udenlandske uddannelser i erhvervsmæssig henseende ligestilles med de af stk. 3 omfattede uddannelser.

§ 12. En tandlæge er under udøvelsen af sin virksomhed forpligtet til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed, herunder også ved benyttelse af medhjælp, økonomisk ordination af lægemidler m. v.

§ 13. En tandlæge skal ved udfærdigelse af erklæringer, som han afgiver i sin egenkab af tandlæge, udvise omhu og uhildet-
hed.

Stk. 2. En tandlæge er forpligtet til på begæring fra en offentlig myndighed at afgive attest til offentlig brug om tandlægelige iagttagelser vedrørende en person, som han har undersøgt eller behandlet. De oplysninger, der modtages i henhold til denne bestemmelse, er at betragte som tjenestehemmeligheder.

§ 14. Tandlæger er forpligtede til at afgive de indberetninger og anmeldelser, som af hensyn til den offentlige sundhedspleje afkræves dem af sundhedsmyndighederne.

§ 15. Tandlæger skal føre ordnede optegnelser over deres virksomhed efter nærmere af sundhedsstyrelsen fastsatte regler.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte optegnelser, herunder røntgenbilleder, skal opbevares i mindst 10 år.

§ 16. Reklamerings for tandlægevirksomhed, herunder fremstilling eller indsætning af kunstige tænder og tandsæt, må kun ske ved meddelelse af navn, stilling, adresse og træffetid samt om eventuel tilslutning til overenskomst med det offentlige.

Stk. 2. Stk. 1 omfatter ikke reklamerings, der udelukkende sker over for tandplejepersonale.

Kapitel 3.

Tilsyn.

§ 17. Tandlæger er undergivet tilsyn af sundhedsstyrelsen efter lov om sundhedsvesenets centralstyrelse.

Stk. 2. Tandlægen er forpligtet til på begæring af tilsynsmyndigheden at afgive alle oplysninger, der er nødvendige til gennemførelse af tilsynet.

Kapitel 4.

Straffebestemmelser.

§ 18. Den, der uden at have autorisation som tandlæge, betegner sig som tandlæge eller på anden måde, der er egnet til at vække forestilling om, at han har sådan autorisation, straffes med bøde.

§ 19. Den tandlæge, der gør sig skyldig i grovere eller gentagen forsømmelse eller skødesløshed under udøvelsen af sin virksomhed, straffes med bøde eller hæfte.

Stk. 2. Overtrædelser af stk. 1 påtales af statsadvokaten.

§ 20. Uberettiget udøvelse af tandlægevirksomhed straffes med bøde eller hæfte.

Stk. 2. Overtrædelse af § 13, § 14, § 15, stk. 2, og § 16, stk. 1, straffes med bøde.

Stk. 3. I forskrifter, der udfærdiges i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 4. En tandlæge, der i medfør af § 8, stk. 1, har mistet retten til at ordinere euforiserende stoffer, men som desuagtet foretager sådanne ordinationer eller giver vildledende oplysninger til andre for at få dem til at ordinere stofferne for sig, straffes med bøde eller hæfte.

Kapitel 5.

Overgangs- og ikrafttrædelsesbestemmelser.

§ 21. Loven træder i kraft den 1. oktober 1976.

Stk. 2. Lov nr. 190 af 11. juni 1954 om udøvelse af tandlægevirksomhed ophæves.

§ 22. Personer, som ved denne lovs ikrafttræden er berettigede til at udøve tandlægevirksomhed og til at betegne sig som tandlæge, bevarer disse rettigheder.

§ 23. Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

De gældende regler for udøvelse af tandlægevirksomhed har i det store og hele været uændret siden den første lov herom, lov nr. 40 af 25. februar 1916, der byggede på en af Medicinalkommissionen i 1915 afgivet betænkning. Den nugældende lov, nr. 190 af 11. juni 1954 med senere ændringer, jfr. indenrigsministeriets lovbekendtgørelse nr. 350 af 28. juni 1974, har alene betydet en ajourføring af 1916-loven på enkelte punkter, særligt vedrørende tandlægers adgang til at foretage bedøvelse, reklamering med tandlægebehandling samt tandlægers adgang til at anvende medhjælp ved behandlingerne.

Bestemmelsen om tandlægenes virksomhedsområde i den gældende lovs § 3, stk. 1, er således forblevet uændret fra udformningen i 1916. Dansk Tandlægeforening har flere gange i tidens løb påpeget, at denne beskrivelse af tandlægenes virksomhedsområde er så afgrænset og detaljeret, at den hindrer tandlægerne i selvstændigt at udføre funktioner, som de i kraft af deres uddannelse er kvalificeret til.

På denne baggrund og da indenrigsministeriet i det hele fandt, at tandlægeloven trængte til en revision, nedsatte ministeriet i 1973 et udvalg, der fik til opgave at fremkomme med udkast til en ny lov om udøvelse af tandlægevirksomhed. Lovforslaget er resultatet af dette udvalgsarbejde, jfr. betænkning nr. 749/1975 om revision af tandlægeloven.

Spørgsmålet om de praktiserende tandteknikers virksomhedsudøvelse har gentagne gange givet anledning til overvejelser. Således blev i 1963 afgivet betænkning nr. 332 af en af indenrigsministeriet nedsat tandteknikerkommission, uden at problemet dog herved fandt sin løsning. Senest har undervisningsministeren i 1974 nedsat et udvalg til at undersøge, hvilke krav der må stilles til uddannelsen af de praktiserende tandteknikere med henblik på stillingtagen til en autorisationsordning eller anden form for offentlig godkendelse. Dette udvalg har endnu ikke afsluttet sit arbejde, og det er derfor ikke ved nærværende lovforslag hensigten at ændre grundlaget for eller omfanget af de praktiserende tandteknikers virksomhedsområde.

Lovforslaget har til hensigt at tilvejebringe et tidssvarende grundlag for tandlægenes erhvervsudøvelse gennem modernisering af bestemmelserne om tandlægenes virksomhedsområde, præcisering af tandlægenes stilling som selvstændige medic-

inalpersoner samt ved at åbne større muligheder for, at tandlæger kan anvende medhjælpere med særlig uddannelse ved instrumentel behandling af patienterne. I overvejelserne om lovforslagets udformning er i øvrigt indgået de forventede regler om tandlæger inden for De europæiske Fællesskaber.

Lovforslaget indeholder i kapitel 1 bestemmelser om betingelserne for at få autorisation som tandlæge. Det foreslås her, at den gældende tandlæge-lovs krav om ansættelse som klinisk assistent i 1 år som vilkår for retten til at udøve selvstændig virksomhed som tandlæge ophæves. Tandlæger vil herefter have mulighed for at kunne udøve selvstændig virksomhed umiddelbart efter den afsluttende eksamen. Lovforslaget åbner endvidere mulighed for indførelse af offentlig anerkendelse af tandlægelige specialer, således at sundhedsstyrelsen på nærmere fastsatte vilkår kan meddele tandlæger tilladelse til at betegne sig som specialtandlæger og således, at ingen andre tandlæger må betegne sig som specialtandlæger. Endelig foreslås, at tandlæger på samme måde som læger får mulighed for at fraskrive sig retten til at udøve virksomhed.

I kapitel 2 foreslås en ny bredt formuleret beskrivelse af virksomhedsområdet for tandlæger. Samtidig gives der mulighed for, at indenrigsministeren inden for dette virksomhedsområde dels kan forbeholde visse funktioner for lægerne, dels kan stille krav om særlig uddannelse som vilkår for tandlægers ret til at udføre visse behandlinger m. v. Dette udvidede virksomhedsområde må ses i sammenhæng med de i kapitel 2 i øvrigt foreslåede ud-førlige bestemmelser om tandlægenes pligter som selvstændige medicinalpersoner. Pligter som svarer til, hvad der i lægeloven er fastsat for lægerne, med hvem tandlægerne under et udvidet virksomhedsområde vil få et stadig større samarbejde. Det bemærkes særligt, at når der ikke som i lægeloven er optaget en bestemmelse om tavshedspligt i form af en henvisning til straffelovens § 264 b, skyldes dette, at straffelovens bestemmelser herom i sig selv anses for tilstrækkelige.

Endvidere giver reglerne i kapitel 2 udvidede muligheder for tandlægers anvendelse af medhjælpere med særlig uddannelse til instrumentel behandling af patienter. Endelig indeholder kapitlet skærpede bestemmelser om reklamering for tandlægevirksomhed m. v.

Tilsynsregler findes i kapitel 3 og straffestemmelser i kapitel 4.

Indenrigsministeriet har modtaget udtalelser over tandlægelovudvalgets betænkning og det heri indeholdte lovudkast fra undervisningsministeriet, sundhedsstyrelsen, Amtsrådsforeningen i Danmark, Kommunernes Landsforening, Københavns Magistrat, Frederiksberg kommune, Dansk Tandlægeforening, Den almindelige danske Lægeforening, Praktiserende Tandlægers Organisation, seks lægevidenskabelige specialselskaber, Københavns og Århus Tandlægehøjskoler, de odontologiske studerende, Landsforeningen af praktiserende Tandteknikere i Danmark, Foreningen af Dental Laboratorier samt Forbrugerrådet.

Tandlægeoven er senest ændret ved lov nr. 169 af 29. marts 1974 – om tandplejere. Folketingets forhandlinger 1973–74 F. 292, 1123, 3431, 3646, A. 517, B. 147 og C. 73.

Lovforslagets gennemførelse har ikke økonomiske og administrative konsekvenser.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til §§ 1 og 2.

I den gældende tandlægelovs § 1 opstilles 3 betingelser for retten til at betegne sig som tandlæge og til at udøve selvstændig virksomhed som sådan: 1) bestået eksamen for tandlæger, 2) 1 års klinisk assistenttid og 3) en højtidelig skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som tandlæge. Kun den førstnævnte betingelse foreslås opretholdt.

I tandlægeoven fra 1916 stillede krav om 2 års virke som klinisk assistent hos en autoriseret tandlæge som et vilkår for retten til at udøve selvstændig tandlægevirkosomhed. Ved en ændring i tandlægeoven i 1965 nedsattes assistenttiden til 1 år især som følge af, at studietiden ved tandlægehøjskolerne i 1959 fastsattes til 5 år mod tidligere 3 år og senest 4 år. Det er således i dag et vilkår for retten til at udøve selvstændig tandlægevirkosomhed, at kandidaten i 1 år efter eksamen enten som klinisk assistent har bistået en autoriseret tandlæge her i landet, eller på anden måde her i landet eller i udlandet har erhvervet sig en efter sundhedsstyrelsens skøn tilsvarende uddannelse.

I § 1, stk. 4, i den gældende lov bestemmes, at indenrigsministeren efter forhandling med sundhedsstyrelsen, Dansk Tandlægeforening og tandlægehøjskolerne kan fastsætte nærmere regler vedrørende assistenttiden. Der er ikke fundet behov for i medfør af denne bestemmelse at fastsætte særlige regler om efteruddannelse af cand. odonter under deres assistenttid.

Den nuværende kliniske assistenttid tager sigte

på at skaffe cand. odonten visse praktiske færdigheder under vejledning og opsyn af en autoriseret tandlæge. Tandlægelovudvalget har fundet, at den nuværende assistenttid har en sådan begrænset uddannelsesmæssig betydning, at der ikke er grundlag for at bevare den. Det er endvidere udvalgets opfattelse, at der ikke eksisterer et sådant behov for videreuddannelse af cand. odonter, inden de opnår autorisation til at virke som tandlæger, at dette kan begrunde opretholdelse af den nuværende assistenttid kombineret med et obligatorisk kursus.

Tandlægelovudvalget har særligt fremhævet, at det er den i dag gældende tandlægeuddannelse, der er lagt til grund for vurderingen af, om assistenttiden bør opretholdes. Den foreslåede afskaffelse af assistenttiden må således betyde, at tandlægehøjskolerne vil have til opgave til stadighed at sikre, at tandlægeuddannelsens indhold i videst muligt omfang kvalificerer kandidaterne til straks efter afsluttet eksamen at udøve selvstændig virksomhed som tandlæge. Der skal i øvrigt i denne forbindelse særligt henvises til den foreslåede § 2, stk. 3, som sikrer, at ændringer i tandlægeuddannelsen forhandles med indenrigsministeriet. Endelig skal man pege på sammenhængen mellem den her foreslåede opgivelse af assistenttiden og de udvidede bestemmelser om tandlægens pligter som medicinalperson, der er foreslået i kapitel 2.

En ophævelse af assistenttiden vil betyde, at den danske ordning bliver overensstemmende med ordningerne i Norge og Sverige, ligesom en sådan ordning i øvrigt harmonerer med de foreliggende forslag til EF-direktiver vedrørende tandlæger m. v.

Etablering af selvstændig praksis straks efter afsluttende eksamen skønnes ikke at medføre fare for forringet patientbehandling, men det anses i øvrigt ikke for sandsynligt, at cand. odonter i almindelighed vil etablere selvstændig praksis straks efter eksamen, selv om assistenttiden afskaffes.

Kravet i den gældende lovs § 1, stk. 1, om en højtidelig skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som tandlæge er opgivet efter drøftelse med justitsministeriets lovfdeling, idet en sådan erklæring må anses for uden retlig betydning.

Hensigten med bestemmelsen i § 1, stk. 2 – der er ny og svarer til § 2, stk. 3, i lægeoven – er at undgå tilfælde, hvor betingelserne for meddelelse af autorisation er opfyldt – og autorisationen derfor skal meddeles – selv om det står klart, at autorisationen umiddelbart derefter må fratages vedkommende i medfør af reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse, jfr. forslagens § 6.

Til § 3.

Bestemmelsen træder i stedet for § 1, stk. 5 og 6, i den gældende lov.

Forslagets 1. stykke giver hjemmel for fastsættelse af regler for udøvelse af virksomhed som tandlæge her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne dels i overenskomst om fælles nordisk arbejdsmarked for tandlæger, dels i direktiver, der måtte blive vedtaget af De europæiske Fællesskaber om tandlæger. Reglerne vedrører alene personer, der omfattes af overenskomsten eller direktiverne. For så vidt angår de nordiske tandlæger, indebærer bestemmelsen ingen realitetsændring i forhold til gældende praksis, der administreres i henhold til indenrigsministeriets cirkulære af 11. juni 1970 om adgang for personer med udenlandsk tandlægeeksamen til at udøve tandlægevirksomhed i Danmark (med tilhørende vejledning). Der er således blot tale om en sproglig revision samtidig med, at der tages højde for en eventuel vedtagelse i De europæiske Fællesskaber af direktiver om tandlæger.

Forslagets 2. stykke erstatter § 1, stk. 6, i den gældende lov og omfatter de personer med udenlandsk tandlægeuddannelse, som ikke omfattes af forslagets 1. stykke. Det er ikke hensigten at ændre gældende praksis, der administreres i henhold til ovennævnte cirkulære af 11. juni 1970. Autorisation i medfør af forslagets stk. 2 kan derfor almindeligvis kun forventes meddelt til virksomhed hos en bestemt tandlæge eller til virksomhed i en nærmere angiven stilling i den offentlige børnetandpleje. I overensstemmelse med praksis gives der mulighed for at fastsætte begrænsninger i det virksomhedsområde, som autorisation meddelt efter denne bestemmelse omfatter. Begrænsninger i autorisationen vil især være aktuel for så vidt angår adgangen til at administrere generel analgesi (fuld smertefrihed uden bevidsthedstab), idet visse udenlandske tandlægeuddannelser ikke indebærer uddannelse heri i samme omfang som i Danmark. Ifølge ovennævnte cirkulære med tilhørende vejledning meddeles tilladelse til midlertidig udøvelse af tandlægevirksomhed her i landet som regel højst for et samlet tidsrum af 2 år. I sager, hvor sundhedsstyrelsen foretager en konkret vurdering, træffer styrelsen sin afgørelse efter indstilling fra tandlægehøjskolerne.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 2 og lægelovens § 4, stk. 3.

Til § 5.

Bestemmelsen, der er ny, har til hensigt at skabe

hjemmel for en offentlig anerkendelse af tandlægelige specialer.

I dag findes en videreuddannelse i ortodonti (tandregulering), der er tilrettelagt af Dansk Tandlægeforening. Uddannelsen afsluttes med en tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti. Tilladelsen meddeles af foreningen.

Baggrunden for denne ordning er en erkendelse af, at uddannelsen på tandlægehøjskolerne ikke bibringer de studerende tilstrækkelig viden og kunnen til, at de selvstændigt kan påtage sig alle ortodontiske opgaver.

Herudover er for tiden overvejelser i gang om oprettelse af et nyt speciale (hospitalsodontologi), hvor tilsvarende uddannelsesmæssige forhold gør sig gældende.

I tilfælde af, at disse overvejelser fører til et ønske om, at tandlæger i videre omfang skal kunne betegne sig som specialtandlæger, og derved oplyser befolkningen om en særlig uddannelse og kunnen hos den pågældende tandlæge, findes det at måtte være en offentlig opgave at sikre, at disse uddannelser har den nødvendige kvalitet, således som det også er tilfældet for speciallægeuddannelserne.

Det er derfor fundet hensigtsmæssigt at skabe den nødvendige hjemmel herfor.

Det er hensigten til sin tid at etablere en ordning, der i store træk svarer til speciallægeordningen: Indenrigsministeriet afgør, inden for hvilke grene af odontologien (tandlægevidenskabens), tandlæger kan opnå tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge og fastsætter i hovedtrækkene, på hvilke vilkår sådan ret kan opnås. Sundhedsstyrelsen meddeler tilladelserne, der vil være betinget af autorisation som tandlæge samt gennemgået yderligere teoretisk og klinisk uddannelse. Der oprettes et specialistnævn med funktioner, der i store træk svarer til de funktioner, som det i lægeloven omtalte specialistnævn har.

Den nævnte tilladelse indebærer alene beskyttelse af betegnelsen specialtandlæge i den pågældende gren af odontologien, og tandlæger uden denne tilladelse kan derfor også udøve virksomhed inden for det pågældende område.

Såfremt et odontologisk speciale må antages at indebære uddannelsesmæssige eller andre tilsvarende problemer i relation til et eller flere anerkendte lægelige specialer, må spørgsmålet forhandles mellem det ovenfor nævnte tandlægelige specialistnævn og det i lægelovens § 4 omhandlede lægelige specialistnævn, jfr. også bemærkningerne til § 10 om supplerende uddannelse af tandlæger.

Til §§ 6-9.

Bestemmelserne træder i stedet for § 9 i den gældende lov.

I lighed med, hvad der gælder for læger, foreslås det i § 6, at tandlæger får adgang til at fraskrive sig autorisationen. En fraskrivelse – og en fratagelse – af autorisationen indebærer, at den pågældende mister såvel retten til at betegne sig som tandlæge som til at udøve tandlægevirksomhed, jfr. også udkastets § 18.

Lægelovens bestemmelser om euforiserende stoffer finder tilsvarende anvendelse med hensyn til tandlægers ret til at ordinere euforiserende stoffer, herunder også om fratagelse/fraskrivelse og gen erhvervelse af denne ret. Bestemmelsen i den foreslåede § 8, stk. 2, har til hensigt at forebygge misbrug af disse stoffer og skal ses som et supplement til § 28 a i lægeloven, hvorefter sundhedsstyrelsen kan orientere læger og apoteker om personer, der antages at misbruge disse stoffer.

Til § 10.

Bestemmelsen træder i stedet for §§ 3 og 5 i den gældende lov.

Tandlægelovens § 3, stk. 1, indeholder en nøje angivelse af de behandlinger, som tandlæger er berettigede til at foretage. Denne beskrivelse af virksomhedsområdet for tandlæger går tilbage til den første tandlægelov fra 1916 og har først og fremmest haft til formål at afgrænse tandlægerne virksomhed over for lægerne virksomhed, d.v.s., at der ikke ved unaturlig udstrækning af tandlægevirksomhedens område skabes risiko for ukyndig behandling fra tandlægerne side.

Tandlægeuddannelsen har imidlertid undergået væsentlige forandringer siden 1916. Den er nu hovedsagelig biologisk-medicinsk mod tidligere teknisk-klinisk, og uddannelsen er udstrakt til 5 år mod 3 år i 1916. Den gældende meget detaljerede beskrivelse af virksomhedsområdet forbyder derfor tandlæger selvstændigt at udføre en række funktioner, som de i dag i kraft af deres uddannelse er kvalificerede til, og det er af samme grund ikke længere muligt at efterleve bestemmelsen helt nøje i praksis. Som eksempler herpå kan nævnes kirurgiske indgreb som forbehandling til indsættelse af tandproteser og behandling af tandstøtteapparatets sygdomme, bl. a. paradentose. Bestemmelsen virker endvidere hæmmende på udviklingen inden for den odontologiske videnskab.

I de øvrige nordiske lande og i de fleste andre europæiske lande findes da heller ikke en sådan detaljeret beskrivelse af tandlægerne virksomhedsområde. I Sverige er tandlægevirksomhed således

defineret som udførelse af tand- og mundhygiejnisk behandling. I Norge beskrives virksomheden negativt, derved at det forbydes andre end tandlæger – og læger – at behandle sygdomme i tænder, tandkød eller kæber, udføre tandfyldninger, tandudtrækning, tandregulering samt indsætning og tilpasning af kunstige tænder. I et direktivforslag fra De europæiske Fællesskaber er tandlægerne arbejdsområde bestemt som »diagnose og behandling af sygdomme i tænder, mund og kæber«.

Den i stk. 1 foreslåede bestemmelse, der iøvrigt må ses i nøje sammenhæng med stk. 2 og 3, indeholder i overensstemmelse hermed en bred beskrivelse af virksomhedsområdet. Udgangspunktet har været, at tandlægens ansvarsfølelse med hensyn til omfanget af hans viden og kunnen inden for tandlægens naturlige virkefelt udgør den reelle begrænsning af virksomhedsområdet. Herved sikres overensstemmelse med tandlægeuddannelsens indhold. Den foreslåede formulering antages at udgøre tilstrækkelig hjemmel til, at tandlægen kan foretage operative indgreb, iværksætte lokal analgesi (lokal smertefrihed), generel analgesi (fuld smertefrihed uden bevidsthedstab) m. v., i det for naturligt tandlægeligt virke nødvendige omfang, jfr. lægelovens § 25, stk. 2. Ved udtrykket »forebyggelse af instrumentel og medikamentel art« sigtes til de forebyggende foranstaltninger, som forudsætter tandlægelig viden og kompetence. Ved udtrykket anomalier sigtes ikke alene til afvigelser i kæbebygning, tandstilling og/eller tandantal, men også til funktionsforstyrrelser.

På den anden side er der dog fundet behov for dels at kunne forbeholde enkelte afgrænsede områder for lægerne, dels at kunne stille krav om supplerende uddannelse som betingelse for at kunne foretage visse behandlinger, selv om de pågældende områder omfattes af den foreslåede beskrivelse i stk. 1 af virksomhedsområdet for tandlæger. I forslagens stk. 2 og 3, åbnes der derfor mulighed for, at der administrativt kan foretages en afgrænsning af virksomhedsområdet for tandlæger over for lægerne virksomhedsområde, samt at der kan stilles krav til tandlæger om særlig uddannelse.

De områder, som det kan være aktuelt at forbeholde lægerne, er maligne (ondartede) lidelser med manifestation inden for virksomhedsområdet, desuden iværksættelse af generel anæstesi (fuld smertefrihed med bevidsthedstab) og udøvelse af oral histopatologisk diagnostisk virksomhed (mikroskopisk undersøgelse af væv fra mundhulen), udover hvad en eventuel særlig uddannelse berettiger tandlæger til.

Det bemærkes i denne forbindelse, at tandlæger gennem deres uddannelse og ved postgraduate kurser erhverver en grundig viden om maligne lidelsers kliniske og røntgenologiske manifestationer i mundhulen og kæberne, en viden, som i mange tilfælde har ført til, at patienter har fået diagnosticeret en malign lidelse på et meget tidligt tidspunkt og et for behandlingsmuligheder særdeles gunstigt tidspunkt.

I forbindelse med den nærmere afgrænsning af virksomhedsområdet er det iøvrigt hensigten over for tandlægerne er understreget, at da diagnostik af maligne lidelser inden for virksomhedsområdet oftest primært er klinisk, bør man ved mistanke om malignitet undlade at foretage laboratoriemæssige og instrumentale indgreb, herunder biopsi, og overlade den endelige diagnostik og behandling til den behandlende lægelige institution.

Krav om supplerende uddannelse vil komme på tale i de tilfælde, hvor det efter drøftelse med lægelig og tandlægelig fagkundskab, jfr. bemærkningerne til § 5, findes ønskeligt at give enkelte tandlæger mulighed for virksomhedsudøvelse, udover hvad den almindelige tandlægeuddannelse kvalificerer til. Det er en forudsætning, at den supplerende uddannelse foregår i offentligt regie eller er godkendt af det offentlige. Et område, hvor der i medfør af forslagens stk. 3 eksempelvis kan blive tale om at stille krav om særlig uddannelse, er oral histopatologi.

Det bemærkes i øvrigt, at den foreslåede brede formulering af virksomhedsområdet – der som nævnt betyder en udvidelse af tandlægenes terapeutiske muligheder – særligt for hospitaliserede patienter vil forudsætte et snævert samarbejde mellem tandlæger og læger af hensyn til en optimal patientbehandling, der også tilgodeser patienternes generelle helbredstilstand.

Dette kan give problemer med hensyn til det terapeutiske ansvar i de konkrete tilfælde. Det vil næppe være muligt på forhånd generelt at fastlægge en ansvarsfordeling, men sundhedsstyrelsen må foretage den fornødne vejledning af læger og tandlæger.

De praktiserende tandteknikere støtter til dels deres ret til virksomhedsudøvelse på en modsætningslutning fra den gældende lovs formulering af virksomhedsområdet for tandlæger, der bl. a. forbeholder tandlægerne anbringelse af uaftagelige proteser (kroner og broer). Anbringelse af aftagelige proteser anses derfor ikke for forbeholdt tandlægerne. Som nævnt foran under de indledende bemærkninger tilsigtes ikke ved den her foreslåede beskrivelse af virksomhedsområdet for tandlæger

nogen ændring i de praktiserende tandteknikers virksomhedsområde.

Forslagets stk. 4 erstatter gældende lovs § 3, stk. 2 og § 5, og giver hjemmel til fastsættelse af regler også for tandlægers foretagelse af indspjøjninger.

Hvad angår tandlægers adgang til at iværksætte generel analgesi (fuld smertefrihed uden bevidsthedstab) – hvor der efter gældende lov kræves en særlig uddannelse – bemærkes, at tandlægeuddannelsen siden slutningen af 1950-erne har kvalificeret kandidaterne i denne disciplin.

Med hensyn til den generelle anæstesi (fuld smertefrihed med bevidsthedstab), som efter gældende lovs § 3, stk. 2, kun må iværksættes af eller finde sted i overværelse af en læge med autorisation til selvstændig virksomhed tilsigtes ingen ændring i den gældende retstilstand.

Til § 11.

Stk. 1 erstatter § 4, stk. 1, 2. led, i den gældende tandlægelov og tager som denne sigte på tandlægers adgang til at antage personer som lærlinge med henblik på uddannelse som laboratorietandteknikere.

Dansk Tandlægeforening og Foreningen af Dentallaboratorier repræsenterer i dag arbejdsgiverne i tandteknikerfagets fælles faglige udvalg, der er nedsat i medfør af lærlingelovens § 24. Dette udvalg er rådgivende over for en række offentlige myndigheder i alle spørgsmål vedrørende lærlinguddannelse og lærlingebeskyttelse. Udvalget afgiver indstilling til lærlingerådet om de nærmere regler for uddannelse i tandteknikerfaget og fører endvidere tilsyn med lærestederne. I medfør af loven om erhvervsfaglige forsøgsuddannelser medvirker det fælles faglige udvalg endvidere ved forsøgsuddannelsernes tilrettelæggelse, gennemførelse, fastsættelse af fagligt indhold o.s.v. De enkelte praktiksteder godkendes af det fælles faglige udvalg.

Da der fortsat er en stor del af de nuværende tandlæger, som har gennemgået en uddannelse på tandlægehøjskolerne i materialelære, protetik m. v., der kvalificerer dem til at uddanne laboratorieteknikere, er det fundet naturligt, at tandlægerne også fremover, så længe der uddannes laboratorietandteknikere efter lærlingelovens regler, har mulighed for at være læremestre i dette fag.

Det bemærkes herved, at der gennem lærlingelovens regler om, at det faglige fællesudvalg kan hindre en godkendelse af lærekontrakter i tilfælde, hvor forsvarlig oplæring ikke kan finde sted, foreligger en beskyttelse mod, at tandlæger, der ikke er tilstrækkeligt kvalificerede, påtager sig sådan oplæring.

F. t. l. om tandlæger.

I forbindelse med, at mesterlæren i dette fag generelt måtte blive afløst af den erhvervsfaglige grunduddannelse, bør den foreslåede § 11, stk. 1, ophæves. Det bemærkes dog herved, at da tandlægerne har det endelige ansvar over for patienterne for laboratorietandtekniskernes produkter, bør der i så fald også fremover sikres tandlægelig indflydelse på uddannelsen af laboratorietandtekniskerne.

I tandlægeloven fra 1954 var det bestemt, at tandlægen ikke måtte benytte tekniske medhjælpere ved instrumentel behandling af patienter. Ved en ændring af loven i marts 1974 (lov nr. 169 af 29. marts 1974) fik tandlæger adgang til at benytte personer, der har gennemgået uddannelsen som tandplejer, som medhjælp ved instrumentel behandling af patienter, men således at indenrigsministeren fastsætter, hvilke former for instrumentel behandling tandplejerne skal kunne bistå tandlægerne med (se indenrigsministeriets bekendtgørelse af 29. april 1974 om tandplejere).

Ved forslaget st. 2 er der taget højde for, at udviklingen kan gå i retning af yderligere personalekategorier, der uddannes til at bistå tandlægen ved instrumentel behandling af patienter. I forslaget ligger derfor en adgang for indenrigsministeren til dels at bestemme, hvilke personalekategorier der kan komme på tale, og dels hvilke funktioner af instrumentel karakter, de kan bistå tandlægen med. Sådan medhjælp skal dog virke efter tandlægens instruktion og under dennes tilsyn.

Overvejelser om indførelse af nye personalekategorier til bistand for tandlægen må bygge på de erfaringer, som indhøstes på uddannelsesstederne og i praksis med de nuværende hjælpekræfter, og beslutning herom træffes efter forhandling med uddannelsesstederne og de involverede faglige organisationer.

Der er ikke fundet behov for fastsættelse af regler for den ikke-instrumentelle virksomhed, som tandlægens medhjælpere udøver. Virksomheden på dette område må afhænge af den pågældendes videns og kunnen.

Forslaget st. 4 erstatter gældende lovs § 4, stk. 4, dog således, at forslaget ud over udenlandske tandplejere også tager sigte på eventuelle nye personalekategorier, jfr. stk. 2.

Til § 12.

Bestemmelsen, der er ny, svarer til lægelovens § 6, stk. 1. Omfanget af tandlægers ordinationer af lægemidler er i dag ganske vist af forholdsvis beskeden omfang, men bestemmelsen vil imidlertid også kunne anvendes ved f. eks. valg af behand-

lingsmåde, som medfører økonomisk udnyttelse af patienten.

Efter den her foreslåede bestemmelse kan tilfælde, der ikke har så alvorlig karakter, at de omfattes af forslaget st. 19, medføre tilrettevisning eller advarsel gennem sundhedsstyrelsen som tilsynsmyndighed, jfr. forslaget st. 17.

Til §§ 13-14.

Bestemmelserne, der er nye, svarer i hovedtrækkene til tilsvarende bestemmelser i lægeloven. Det er hensigten hermed at understrege tandlægens pligter som selvstændig medicinalperson. Bestemmelsen i forslaget st. 13, stk. 2, om afgivelse af erklæringer til offentlige myndigheder tager først og fremmest sigte på tilfælde, som omhandles i lægelovens § 8, stk. 3, d.v.s. erklæringer til brug ved behandling af sager om offentlig hjælp, men herudover kan der i særlige tilfælde, f. eks. i sager om identifikation af forulykkede, være behov for at kunne pålægge tandlæger at afgive erklæringer til offentligt brug.

Overtrædelse af forslaget §§ 13 og 14 straffes i henhold til forslaget st. 20, stk. 2.

Til § 15.

Bestemmelsen, der er ny, indfører en almindelig pligt for tandlæger til at føre journaler. Samtidig indføres en pligt til at opbevare journaler og røntgenbilleder i en periode af mindst 10 år.

Bestemmelsen går videre end lægelovens § 13 om lægers journal- og opbevaringspligt, idet den foreslåede bestemmelse pålægger tandlæger en almindelig, ubetinget pligt til at føre journaler. Dette skyldes især, at tandlægers optegnelser i højere grad end lægernes er af betydning i identifikationssager.

Opbevaringspligten omfatter journaler og røntgenbilleder, men ikke modelmateriale. Opbevaringsperioden på 10 år svarer til lægelovens regel.

Overtrædelse af pligten til at føre journaler og opbevaringspligten sanktioneres med straf i form af bøde, jfr. forslaget st. 20, stk. 2 og 3.

Til § 16.

Bestemmelsen, der er ny, erstatter § 7 i den gældende lov.

Den her foreslåede bestemmelse indebærer en skærpelse, idet reklamering over for offentligheden med, at den pågældende fremstiller og indsætter kunstige tænder – hvad enten denne er tandlæge eller praktiserende tandtekniker – ikke længere vil være tilladt. Endvidere ophæves adgangen til at udstille genstande (f. eks. tandproteser) i udhængsskabe og vinduer. I forhold til tandlægelovudval-

gets forslag er der dog i overensstemmelse med forslag fra Amdsrådsforeningen og Forbrugerrådet foreslået den udvidelse af bestemmelsen, at der gives adgang til annoncering med om en tandlæge eller tandtekniker har tilsluttet sig en overenskomst med det offentlige, idet der heri vil være en tilskyndelse for tandlægerne m. fl. til at tilslutte sig overenskomster om priser m. v. Begrænsningen i reklameringsadgangen skyldes navnlig, at offentligheden ikke har mulighed for at vurdere reklamens indhold.

Reklame over for fagfæller og andre ansatte i tandplejesektoren indebærer ikke denne risiko. I forslagets stk. 2 er der derfor ikke fastsat begrænsninger i adgangen til at reklamere over for tandplejepersonale. Den gældende bestemmelse giver alene adgang til reklamering med fremstilling af proteser over for personer, der erhvervsmæssigt fremstiller eller forhandler proteser.

Til § 17.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til § 6, 1. pkt. i den gældende lov. Stk. 2 svarer til lægelovens § 17, 2. pkt.

Til § 18.

Bestemmelsen, der er ny, svarer til lægelovens § 23. Forslaget har en naturlig sammenhæng med

udkastets § 20, stk. 1. En tandlæge, der har mistet sin autorisation, omfattes af bestemmelsen.

Til § 19.

Bestemmelsen, der er ny, svarer til lægelovens § 18.

Straffelovens bestemmelser om legemsbeskadigelse findes ikke tilstrækkelige, da der kan være behov for at straffe sådanne grovere forseelser, selv om skade ikke er indtrådt, og selv om årsagssammenhæng mellem skødesløshed og indtrådt skade ikke kan bevises.

Til § 20.

Bestemmelsen svarer i hovedtrækkene til § 8 i den gældende lov. Forslagets 1. stykke, der pålægger straf for uberettiget virksomhedsudøvelse, skal sikre, at virksomhedsområdet som beskrevet i forslagets § 10 forbeholdes tandlæger. Der er følgelig ikke behov for kvaksalveribestemmelser i lighed med lægelovens regler.

Den her foreslåede bestemmelse omfatter også tilfælde, hvor en tandlæge fortsat udøver tandlægevirksomhed, selv om han har mistet sin autorisation.

Forslagets stk. 4 svarer til lægelovens § 22, stk. 2.

Bilag.

Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 350 af 28. juni 1974.**Bekendtgørelse af lov om udøvelse af tandlægevirksomhed.**

Herved bekendtgøres lov nr. 190 af 11. juni 1954 om udøvelse af tandlægevirksomhed med de ændringer, der følger af lov nr. 170 af 24. maj 1955, lov nr. 187 af 26. maj 1965 og lov nr. 169 af 29. marts 1974.

§ 1. Ret til at betegne sig som tandlæge og til at udøve selvstændig virksomhed som sådan har den, der

1) har bestået eksamen for tandlæger,

2) i 1 år efter eksamen enten som klinisk assistent har bistået en autoriseret tandlæge her i landet eller på anden måde her i landet eller i udlandet har erhvervet sig en efter sundhedsstyrelsens skøn tilsvarende uddannelse,

3) for sundhedsstyrelsen har dokumenteret, at de under 1) og 2) nævnte betingelser er til stede, og over for sundhedsstyrelsen har afgivet en højtidelig skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som tandlæge. Formen for denne erklæring fastsættes af indenrigsministeren.

Stk. 2. Tilladelse til at virke som tandlæge kan nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Den, der opfylder betingelsen i stk. 1, nr. 1), kan fungere som klinisk assistent og kan med sundhedsstyrelsens tilladelse fungere som vikar for selvstændigt praktiserende tandlæger i disses forfald.

Stk. 4. Indenrigsministeren kan efter forhandling med sundhedsstyrelsen, Dansk Tandlægeforening og tandlægehøjskolerne fastsætte nærmere regler vedrørende den i stk. 1, nr. 2) omhandlede assistenttjeneste.

Stk. 5. Indenrigsministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorefter statsborgere i de lande, der omfattes af overenskomst, som måtte blive indgået om nordisk arbejdsmarked for tandlæger, har ret til at betegne sig

som tandlæge og udøve selvstændig virksomhed som sådan i overensstemmelse med overenskomstens regler.

Stk. 6. I øvrigt kan indenrigsministeren under særlige omstændigheder efter erklæring fra sundhedsstyrelsen give personer, der ikke opfylder de i stk. 1 fastsatte uddannelsesbetingelser, men som i udlandet har erhvervet en tilsvarende uddannelse, tilladelse til at betegne sig som tandlæge og udøve virksomhed som sådan.

§ 2. En læge må ikke betegne sig som eller praktisere som tandlæge, medmindre han:

1) har bestået tandlægeeksamen,

2) i 1 år efter tandlægeeksamen har erhvervet sig en praktisk uddannelse svarende til den i § 1, stk. 1, nr. 2), omhandlede uddannelse,

3) over for sundhedsstyrelsen har dokumenteret, at de under 1) og 2) nævnte betingelser er til stede.

§ 3. Tandlægevirksomhed omfatter lokal behandling af tandsygdomme, derunder indbefattet tandfyldning, fjernelse af tænder og tandrester, rensning af tænder ved hjælp af instrumenter eller medikamenter, behandling af uregelmæssig tandstilling, anbringelse af uftagelige tandsæt, krone- og broarbejde, stifttænder, tandreguleringsarbejder o. lign., samt lokal behandling af sådanne godartede sygdomme i mundslimhinde, tandkød og kæber, som står i direkte forbindelse med tandsygdomme.

Stk. 2. Tandlæger er berettigede til at foretage indsprøjtninger i det af sundhedsstyrelsen ved bekendtgørelse fastsatte omfang. Tandlæger er endvidere berettigede til efter nærmere af sundhedsstyrelsen fastsatte regler at iværksætte universel analgesi (fuld smertefrihed uden bevidsthedstab), for så vidt de har modtaget en af sundhedsstyrelsen godkendt uddannelse i anvendelse heraf. Universel anæstesi (fuld bedøvelse) må kun iværksættes af eller i overværelse af en læge, der har autorisation til at udøve selvstændig lægevirksomhed.

Stk. 3. Anden kirurgisk eller medicinsk lægevirksomhed er tandlæger ikke berettigede til at udøve.

§ 4. Tandlæger kan uden særlig næringsadkomst fremstille og anbringe kunstige tænder og tandrækker samt uddanne og anvende tekniske medhjælpere.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter regler om, i hvilket omfang tandlæger må anvende medhjælpere til instrumentel behandling af patienter. Sådanne medhjælpere skal have gennemgået uddannelsen som tandplejer, og behandlingen skal udføres efter tandlægens instruktion og under dennes tilsyn.

Stk. 3. Regler for uddannelse af tandplejere fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med indenrigsministeren.

Stk. 4. Indenrigsministeren kan fastsætte regler om, at udenlandske uddannelser i erhvervsmæssig henseende ligestilles med dansk uddannelse som tandplejer.

§ 5. Tandlæger er i det af sundhedsstyrelsen fastsatte omfang berettigede til som led i deres tandlægevirksomhed ved recept at foreskrive lægemidler for deres patienter og at rekvirere og anvende lægemidler i deres praksis, herunder til fremkaldelse af lokal eller universel anæstesi (henholdsvis lokal smertefrihed og fuld bedøvelse).

§ 6. Tandlæger er undergivet tilsyn af sundhedsstyrelsen som nærmere bestemt i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse. De er forpligtede til at give kredslægen i den lægekreds, hvor de bor, meddelelse om, på hvilket eller hvilke

steder her i landet de udøver deres virksomhed.

§ 7. Det er forbudt ved bekendtgørelse, skiltning, udsendelse af beskrivelser eller på anden måde at reklamere med iværksættelse af bedøvelse i anledning af tandbehandling, med fremstilling eller indsætning af tænder, med tandbehandling, fjernelse af tænder og tandrester eller med andre behandlinger, der omfattes af § 3, stk. 1.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 er dog ikke til hinder for en almindelig meddelelse om vedkommendes navn, stilling — herunder om, at man fremstiller og indsætter kunstige tænder — adresse og træffetid eller for udstilling af genstande i umiddelbar forbindelse med lokalerne for den pågældendes virksomhed. Ejheller er bestemmelsen til hinder for reklamering med fremstilling af kunstige tænder og tandsæt, for så vidt denne reklamering udelukkende sker over for personer, der erhvervsmæssigt fremstiller eller forhandler kunstige tænder og tandsæt.

§ 8. Uberettiget udøvelse af tandlægevirksomhed eller overtrædelse af denne lovs bestemmelser straffes med statskassen tilfaldende bøder. Under særlig skærpene omstændigheder kan straf af hæfte indtil 6 måneder anvendes. Sagerne behandles som politisager.

Stk. 2. I forskrifter, der udfærdiges i medfør af § 4, stk. 2, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelserne i forskrifterne.

§ 9. Retten til at praktisere som tandlæge kan frakendes vedkommende efter reglerne i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse § 5.

Stk. 2. Bestemmelserne i kapital I A i lov nr. 72 af 14. marts 1934 om udøvelse af lægegerning, således som denne lov senere er ændret*, finder tilsvarende anvendelse med hensyn til tandlægers ret til at ordinere euforiserende stoffer.

§ 10. Regeringen bemyndiges til ved kongelig anordning at sætte nærværende lov i kraft på Færøerne med de lempelser, som ifølge øernes særlige forhold måtte findes for målstjenlige.

* Jfr. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 197 af 14. maj 1970 af lov om udøvelse af lægegerning.

§ 11. De, som ved nærværende lovs ikrafttræden har ret til at betegne sig som og udøve virksomhed som tandlæger, bevarer denne ret uanset nærværende lovs regler om betingelserne for ret til at betegne sig som tandlæge og at udøve tandlægevirksomhed.

Stk. 2. Personer, der inden den 1. januar 1923 har taget tysk tandlægeeksamen, og som inden den 1. januar 1918 var bosat inden for de sønderjyske landsdele eller hjemmehørende dér, skal efter ansøgning indgivet til indenrigsministeren kunne opnå tilladelse til at udøve tandlægevirksomhed her i landet i overensstemmelse med nærværende lov.

§ 12. Nærværende lov træder i kraft 1 måned efter stadfæstelsen.

Stk. 2. Fra samme tidspunkt ophæves lov

nr. 40 af 25. februar 1916 om udøvelse af tandlægevirksomhed, således som denne er ændret ved lov nr. 88 af 15. marts 1939 om ændret affattelse af forskellige bestemmelser i borgerlig straffelov nr. 126 af 15. april 1930 med flere love § 20, lov nr. 131 af 30. marts 1942 om ændring i lov nr. 40 af 25. februar 1916 om udøvelse af tandlægevirksomhed og lov nr. 286 af 18. juni 1951 om ændring af reglerne om fortabelse af rettigheder som følge af straf § 11. Endvidere ophæves lov nr. 141 af 1. juli 1927 om tillæg til lov om udøvelse af tandlægevirksomhed af 25. februar 1916.

Stk. 3. De i henhold til lov nr. 40 af 25. februar 1916 om udøvelse af tandlægevirksomhed udfærdigede bestemmelser forbliver i kraft, forsåvidt de ikke er stridende imod nærværende lov.

Indenrigsministeriet, den 28. juni 1974.

P. M. V.

Zeuthen.

/ J. Tørring.